שבועות - יהודי של רות

drashotforyou.blogspot.com/2018/05/blog-post_14.html

יהודי של רות



חג[1] מתן תורה, נקשר קשר הדוק לדמותו של דוד המלך ע"ה.

גם ע"י **מגילת רות** הנקראת בחג השבועות, המספרת את סיפורה של רות סבתו הגדולה של דוד המלך, ומסיימת בלידתו של דוד.

וגם בגלל שזהו **יום פטירתו** של דוד המלך ע"ה.

מה הקשר לדוד המלך? אם היו שואלים אותי - הייתי בוחר לגיבור היום את **משה רבינו** ע"ה נותן התורה?

חז"ל (שבת ל', קהלת רבה ה', רות רבה ג') מספרים לנו שדוד ביקש מהקב"ה לדעת את יום פטירתו, אך את זה הוא לא הסכים לומר לו ורק אמר לו שימות בשבת, מה שציער מאד את דוד מאחר וידע שלא יוכלו לקוברו בשבת ולכן ביקש למות ביום ראשון, אך הקב"ה סירב בגלל ששלמה אמור למלוך ביום ראשון.

ואז ביקש דוד למות ביום שישי אפילו קודם לזמנו, אך הקב"ה אמר לו שכל שעה של לימוד תורה שלו שווה יותר מאלף קרבנות ששלמה המלך עתיד להקריב.

וכך נגזרה הגזירה ומאותו היום והלאה בכל שבת דוד הקפיד ללמוד תורה בלי הפסקה כדי שמלאך המוות לא יוכל לשלוט בו.

והנה הגיע חג השבועות שחל בשבת, והיום שבו היה אמור להפטר מן העולם, ישב דוד ועסק בתורה, ומלאך המוות שבא לקחתו לא יכול היה להתקרב אליו בגלל שעסק בתורה שהיא עץ חיים.

לכן, יצא החוצה ורשרש באילנות, יצא דוד לראות מה קרה בעודו ממשיך למלמל את דברי תורתו, אך מלאך המוות דאג לכך שאחת המדרגות תתרופף, ומיד כשדוד פסע על המדרגה ונפל פסק פיו מגרסא

ובאותו הרגע יצאה נשמתו.

גופתו של דוד הייתה מוטלת בחוץ, השמש זרחה והוא עלול להסריח...

שאל בנו שלמה, האם אפשר לטלטלו למקום צל? ענו לו חכמים שאי אפשר לטלטלו אלא אם כן ישימו עליו משהו שאפשר לטלטלו בשבת כמו לחם או תינוק ואגב הדבר הזה אפשר לטלטלו.

עוד שאל על הכלבים הרעבים האם מותר לטלטל בשבילם את האוכל שלהם? וענו לו שמותר לטלטל בשבילם נבלה ולחתוך אותה לפניהם.

מדוע לא נענה הקב"ה לבקשתו של דוד, ודווקא בחג מתן תורה, בשבת סיים את חייו, האם לא היה מגיע לו להיענות לבקשתו? ולא זו בלבד הוא גרם לו להיות **מושלך בבזיון** בחצר עד מוצאי החג, האם זה מה שמגיע לדוד מלך ישראל?

גם את שלמה קשה להבין מדוע הוא שואל על הכלבים? האם זה מה שמעניין אותו כרגע?

כאשר שמואל הנביא הלך לחפש את המלך המיועד בביתו של ישי, העביר לפניו ישי את כל בניו, ובכולם ראה שמואל מתאימים למלוכה, אך הקב"ה אמר על כולם "אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי אנכי מאיסתיהו", וכך עבר אחד אחד, עד שנגמרו כולם. שאל שמואל את ישי האם תמו הנערים? ישי עד לאותו היום לא היה בטוח כלל אם דוד הוא בנו או לא, לידתו הייתה באופן לא ברור כפי שמופיע במדרש, ולכן לקח לו זמן לענות שאכן עוד נשאר הקטן, אבל הוא סך הכל רועה צאן...

חז"ל מספרים שכאשר דוד נכנס לחדר נבהל שמואל למראהו, זה עתיד להיות מלך ישראל? הוא נראה כמו רוצח? אדמוני גס ופשוט. אמר לו הקב"ה "האדם יראה לעינים וה' יראה ללבב", וכך נמשח דוד למלוכה.

דוד אומר בתהלים "מאת ה' היתה זאת, היא נפלאת בעינינו", אומרים חז"ל שאמר זאת על כל אותם שכנים שלו שהתפלאו איך רועה הצאן הפשוט פתאום הפך למלך, אמר להם דוד גם אני מתפלא על כך ומאת ה' הייתה זאת.

אדם שהוא ספק ממזר, נראה גס ופשוט, רועה צאן, וגם הייחוס שלו מפוקפק, מבני לוט בעלי התאוה, אך בכל זאת הקב"ה והתורה בוחרים לשרות בו!

דמותו של דוד המלך קשורה לתורה מפני שהיא מלמדת אותנו שלתורה יש עינים מיוחדות, והיא אינה בוחרת דווקא את מי שנראה הכי טוב, או את מי שהכי חכם, ובעל ייחוס וכדו', **היא בוחרת את מי שיש לו את הלב הכי גדול**.

לקח זה זכה דוד ללמד גם ביום מותו, כאשר נפטר בשבת ובמתן תורה, גופו מוטל בבזיון, אך גם כאן **רק לעינים נראה שהוא בבזיון**, אך מי שמתבונן בעינים פנימיות יודע ש**נשמתו בודאי זוכה לכבוד הגדול ביותר**.

כך שאל שלמה את חכמים ברמז, הרי לאבי היו שונאים רבים, כלבים של בית אבא רעבים? האם לא עדיף כדי לשמור על כבודו שלא יאמרו כל אותם שונאים שכך היה מגיע לו בגלל מה שעשה?

אמרו לו חכמים ברמז, חתוך נבלה והנח לפני הכלבים, אל תפחד ממה שנראה לעינים, בסופו של דבר סופה של האמת לנצח, **הם רואים את החיצוניות את הנבלה והגוף, אך אנחנו נראה את הפנימיות**, את

מה שדוד המלך הנחיל לעמ"י לכל הדורות!

מי מכיר את החכמים שחלקו על דוד המלך? מישהו זוכר אותם בכלל?

לעומת זאת יש מישהו היום שלא מכיר את דוד המלך?!?!

סיפור: היה בחור שנולד בשבועות, וקראו לו **ישראל-דוד**, גם על שם עם ישראל שנהיה לעם ביום הזה וגם על שם הבעל-שם-טוב הקדוש שנפטר ביום הקדוש הזה. ועל שם דוד המלך שנולד ונפטר ביום הזה.

הבחור הזה היה תלמיד ישיבה מדהים וכשרוני, ממש עילוי בתורה ובמידות. בזמנים שהוא היה צריך להתפרק נפשית היתה לו מחברת שהוא היה מצייר בה דיוקנאות של הבחורים.

אחד הרמים בישיבה היה אדם קצת בעייתי שכל הזמן היה נטפל אליו ומציק לו, ויום אחד הוא פרץ את הדלת לארון שלו לקח את המחברת של הציורים, כינס את כל בחורי הישיבה וירד עליו בצורה ממש חזקה, שאין לו מקום בישיבה הזאת, ושהוא מתעסק עם שטויות ועוד ועוד...

הבחור ממש התרסק, הלך הביתה בוכה ומאותו יום לא הסכים לדרוך בישיבה, איבד את כל החשק ללמוד תורה והתדרדר עוד ועוד עד שהגיע למצב שהוא יושב ברחובות תל אביב ומצייר אנשים בלי קשר קלוש ליהדות...

יום אחד מגיע **הרב קרליבך** לרחוב הזה, עוצר לידו, מסתכל לו בעיניים ואומר לו:
"הי, חבר קדוש, מה שלומנו היום?"

הבחור מספר שהוא הרגיש כאילו גל אדיר, של חום אנושי גאה ושטף את כולי, ושכל החיים הוא רק חיכה לפגוש אדם כזה.

הרב התיישב לידו, התבונן בו שוב, ושאל בעדינות: "הי חבר, אתה מרשה לי לשאול מה השם שלך?"

[מעכשיו הסיפור בגוף ראשון]
"כן, למה לא", עניתי מיד. "השם שלי הוא ישראל-דוד. כי נולדתי בשבועות. זה על שם הבעל שם טוב ודוד המלך". הוספתי. הוא לחץ את ידי בחמימות וציין בפני את שמו.

ואז הוא אמר: "אני מוכרח לומר לך שאתה נראה לי כל כך מיוחד, שאני חייב שתספר לי משהו עליך... אם לא איכפת לך"...

היה בו משהו אמיתי. הרגשתי שאכפת לו ממני. הוא באמת רוצה לדעת מה עובר עלי. אבל המבוכה הייתה גדולה. "אני צייר רחוב", אמרתי לו. "אין לי משהו מיוחד לספר".

אבל הסיפור הזה לא עבד עליו. הוא היה מנוסה ולא הרפה. "ידידי הקדוש, אולי בשבילך זה נראה לא כל כך חשוב, אבל בשבילי, מה שתספר לי זה ממש געוואלד. אתה ממש מחיה אותי".

בשלב זה, התמוטטו אצלי כל חומות ההגנה שבניתי בעמל רב במשך השנים. נמסתי לחלוטין.

מצאתי את עצמי, לראשונה בחיי, יושב במשך שעה ארוכה ומספר לחבר החדש שלי את סיפור חיי מתחילה ועד סוף. סיפרתי הכל. מהילדות, ועד לאותו יום מר ונמהר, שחיי השתנו בבת אחת.

כשסיפרתי לו על השיחה בישיבה, ראיתי דמעות עולות בעיניו. הוא היה מזועזע עד עמקי נשמתו. אך הוא המשיך להקשיב לי בשקט, עד שסיימתי.

כשסיימתי, הוא שתק שתיקה עמוקה שנמשכה כמו נצח. ואז הוא אמר: "אף אחד בעולם לא יכול לסלוח על מה שעשו לך. תדע לך, שהכאב הזה מגיע ממש עד כיסא הכבוד. אתה בחור עמוק, אז אתה תבין את זה ממש עם כל הלב. **אתה יודע שבשבועות אנחנו קוראים מגילת רות**. יש הרבה סיבות לזה. אבל אני מוכרח לשתף אותך ברעיון שעלה לי:

יש יהודים שלומדים תורה, ויש יהודים של מגילת רות.

המשיח לא יכול לבוא מיהודי שלומד תורה, המשיח מגיע דווקא מיהודי של מגילת רות. זו תורה אחרת לגמרי. זו תורה שיכולה להביא את המשיח.

המשיח מגיע דווקא מרות, כי דווקא רות היא שלימדה את כל עם ישראל, ש**את ההשגות הגדולות ביותר מקבלים דווקא אחרי שדוחים אותך**. אחרי שמבקשים ממך ללכת. לעזוב. לוותר.

"היא לימדה אותנו, שאם אתה חוזר שוב פעם - אחרי שהרחיקו אותך, אחרי שביישו אותך, ואתה דבק בכל זאת בתורה - התורה שלך הופכת להיות תורה של מגילת רות".

"קוראים לך גם דוד, נכון? אתה יודע ש**גם דוד המלך, משיח צדקנו, התמודד עם אותם קשיים.** מאז שהוא נולד רק ביזו אותו והרחיקו אותו. אבל דווקא זה נתן לו את הכוח של הדבקות הכי עמוקה שיכולה להיות".

"אתה יודע, כולם חושבים ששבועות זה החג של היהודים שלומדים תורה, אבל אני אומר לך שזה לא נכון. זה החג ששייך ליהודים של מגילת רות".

"אני מסתובב בעולם ורואה לצערי כל כך הרבה ילדים דחויים, כל כך הרבה נשמות אבודות, **כמעט אף אחד לא יודע להפוך את הדחייה והאובדן הזה בכדי להפוך להיות יהודי של מגילת רות**. רובם נדחים - והולכים לאבדון לצערנו. כמה נשמות אומללות יש בעולם", הוא פלט אנחה כזו שהגיעה מתוך הלב הגדול שלו והמשיך.

"אתה יודע", הוא אמר ברגש עז, "לפעמים אני חושב על המשיח. הוא יושב בשערי רומי ומחכה כבר לבוא. אבל כל יום הוא שומע תירוץ אחר. אין יום שלא אומרים לו: תבוא מחר. המשיח שומע תירוצים כבר אלפי שנים ועדיין לא מתייאש. הוא ממשיך לשבת בשערי רומי ולחכות שסוף סוף יקראו לו.

דע לך, כשאדם חוזר אחרי שדחו אותו, הוא כבר חוזר בן אדם אחר... הוא לא מגיע מסיבות חיצוניות, הוא מגיע כי הוא באמת רוצה להגיע. הוא חוזר, כי הנשמה שלו אמרה לו לחזור. זה כוח שיש רק ליהודים של מגילת רות...

יהודים שהם יהודים בגלל שהם באמת מאמינים בזה בכל לבם, ובאמת אוהבים בכל לבם, בלי שום נגיעה.

לא עושים משהו בגלל הפחד של מה יאמרו, ומה יחשבו עלינו. עברנו את זה. עכשיו נשארה רק האמת הכי עמוקה שיש לנו בלב. רק היא תפעיל אותנו".

אחרי המפגש הזה, ישראל דוד חזר הביתה, הוא חזר - 'יהודי של מגילת רות'.

יהודי שדבק בה' למרות שדחו אותו, למרות הקשיים ובכל זאת, הוא בוחר לדבוק באמת שלו, מתוך הכרה והחלטה פנימית, שאי אפשר לעקור בשום אופן שבעולם.

שבועות זה חג שמעיד על המהות האמיתית בלב של כל יהודי! מהות שעומדת באמונתה גם אחרי דחיות ואחרי קשיים ואחרי בעיות!

דווקא במתן תורה עלינו לדעת שנבחרנו מכל העמים לקבל את התורה, לא בגלל תכונותינו החיצוניות אלא דווקא בגלל הלב המיוחד שקיים בעם ישראל.

התורה האמיתית היא התורה הנלמדת בלב!

רבי צדוק הכהן מלובלין ("ליקוטי מאמרים אות ז'):"תורה הוא לשון הוראה ולימוד, **ללמד את הלב** שיהיה כפי מה שמשיג בחכמתו".

ברכות יז' ע"א: "מר בריה דרבינא כי הוה מסיים צלותיה אמר הכי: אלהי, נצור לשוני מרע ושפתותי מדבר מרמה...**פתח לבי בתורתך** ובמצותיך תרדוף נפשי...".

יומא עב' ע"ב: "מאי דכתיב: 'למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה **ולב אין"** - אוי להם לשונאיהן של תלמידי חכמים (הכוונה לתלמידי חכמים בלשון סגי נהור) שעוסקין בתורה , ואין בהם **יראת שמים**".

רבי צדוק הכהן מלובלין (קונטרס דברי חלומות אות כג'):
"וישראל יש להם רק **בינה** שהיא ההרגשה שבלב וכל חכמתם נמשכה מצד הרגשת **לבם** ועל כן מורגל בתלמוד לשון **אליבא** דר' פלוני ושמעתי שהוא לשון לב, שכל אחד אמר כל דבר הלכה רק כפי הרגשת לבו...חכמת התורה שבעל פה הנובע מלב חכמי ישראל.. שעל ידי החכמה שבלבבם ששם הוא ההרגשה ומשם נובע חכמתם.. וכמו שאמרו (דברים רבה יא' ו'): 'כל מי שיש בו יראת שמים כל התורה וכל החכמה נתונים בלבו' ויראת שמיים עיקרו בהרגשת הלב... אף על פי שהא חכמת ה' יתברך נותן התורה מכל מקום אינה מושגת לבני ישראל אלא בהרגש הלב שהוא הבינה שמבין בעצמו".

לכן - חכמה בגויים תאמין, אבל **תורה בגויים – אל תאמין!**

"וטהר ליבנו לעבדך באמת...!"

---

[1]